

NEW YORK TIMES BESTSELLER

„Lenyűgöző történet családtól, veszteségről és szerelemről.
Olyan kiszámíthatatlan és ihletet adó, mint a szerelem maga.”

– *Brunonia Barry*, New York Times bestsellerszerző

MINDEN CSÚF ÉS CSODÁLATOS DOLOG

18+

*Prózás
könyvek*

BRYN GREENWOOD

BRYN GREENWOOD

MINDEN
CSÚF ÉS
CSODÁLATOS
DOLOG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

ELSŐ RÉSZ

1

AMY

I975 márciusa

ANYA MINDIG ÍGY KEZDTE A TÖRTÉNETET:

– Egy idegen kocsijának a hátsó ülésén született. – Mintha ez megmagyarázná, miért nem normális Wavy. Pedig szerintem ez bárkivel megeshet. Például úgy, hogy a kórházba menet lerobban a szülei autója. Wavy esetében viszont nem ez történt: ő azért született egy idegen kocsijának a hátsó ülésén, mert Liam bácsi és Val néni hajléktalanok voltak, és éppen átszelték Texast, amikor az ócska, ütött-kopott furgonjuk lerobbant, és a terhessége kilencedik hónapjában járó Val néni autóstoppal indult segítségért a legközelebbi városba. Ha valaha is eszedbe jut irgalmas szamaritánust játszani egy terhes nővel, ne feledd, hogy aztán majd neked kell kitakarítanod utána a kocsit.

Mindezt onnan tudtam meg, hogy hallgatóztam, amikor a szokásos keddi esti könyvklub volt nálunk. Ezeken a keddeken anyáék néha könyvekről is beszélgettek, de leginkább csak pletykáltak, és

anya itt kezdte csiszolgatni „Wavonna Quinn szomorú és tanulságos történetét”.

Miután Wavy megszületett, anya csaknem öt évig nem hallott semmit Val néniéről. Az első dolog, amit megtudott, hogy Liam bácsit kábítószer-kereskedelem vádjával lecsukták, és Val néninek pénzre volt szüksége. Aztán Val nénit is letartóztatták, de anya azt már nem akarta elárulni, miért. Így aztán nem volt senki, aki gondoskodott volna Wavyról.

A Val néni letartóztatása utáni napon nagyi eljött hozzánk, és a csukott ajtó mögött vitatkoztak anyával olyanokon, hogy „ki mint vet, úgy arat”, meg hogy „a vér nem válik vízzé”. Nagyi, az én lágy-szívű, sütit sütő nagymamám pedig kiabált:

– A családhoz tartozik! Ha te nem fogadod be, majd én megteszem!

Befogadtuk. Anya új játékokat ígért nekem meg Leslie-nek, de mi olyan izgatottak lettünk attól, hogy végre megismerkedhetünk az unokatestvérünkkel, hogy rá se hederítettünk. Wavy volt az egyetlen unokatestvérünk. Apa öccsének nem voltak gyerekei, amit anya azzal magyarázott, hogy apa öccse *meleg*. Leslie kilencéves volt, én hét, és tisztára olyan történeteket találtunk ki Wavyról, mint a Grimm-mesék, vagyis hogy éheztek, ketreben tartották, és farkasok közt élt a vadonban.

Aznap, amikor Wavy megérkezett, az időjárás is passzolt a mi sötét fantáziaképeinkhez: szürke, esős idő volt, és viharos szél fúj. Persze stílusosabb lett volna, ha Wavy fekete limuzinnal érkezik, vagy lovas hintón, nem pedig a szociális munkás homokszínű kocsijával.

Sue Enaldo testes nő volt, kék nadrágkosztümöt viselt, de számmomra akkor maga volt a Mikulás, aki csodálatos ajándékot hozott. Amikor megérkeztek, Sue-nak még csak arra sem volt ideje, hogy

kalapját a gondosan belőtt Dolly Parton-frizurájára tegye, mert az egyik kezében műanyag szatyrot lóbálva Wavy már ki is pattant a hátsó ülésről. A törekeny kislány bőrig ázott, mire a bejárati ajtóig ért.

Leslie-nek megnyúlt a képe az unokatestvérünk láttán, de én nem voltam csalódott. Amikor anya ajtót nyitott, Wavy belépett, és azzal a kifürkészhetetlen tekintetével kezdte vizsgálgatni az új otthonát, amit később olyan nagyon megszerettem, és ami anyát végül a kétségbeesésbe kergette. Sötét színű volt a szeme, de nem barna. Szürke? Zöld? Kék? Nem tudtam megállapítani, csak annyit, hogy sötét, és távlatokban szemléli a világot. A szempillája és a szemöldöke a hájához hasonlóan világosszöke volt, ami a fejére tapadt, és patakokban folyt belőle a víz, végig a vállán, le a kőpadlóra.

– Wavonna, édesem! Brenda nénikéd vagyok. – Szinte rá sem ismertem anyára, olyan magas hangon, megjátszott vidámsággal beszélt, és aggodalmas pillantást vetett Sue-ra. – Vajon... jól van?

– Hát persze! De egy szót sem szólt hozzám útközben, és a befo gadócsaládnál sem lehetett egy szavát sem hallani, akiknél ezen a héten volt.

– Orvos látta?

– Látta, de azt már nem engedte, hogy hozzányúljon. Két nővért megrúgott, az orvosnak meg behúzott egyet.

Anya szeme elkerekedett, Leslie pedig egy lépést hátrált.

– Na, jól van – turbékolta anya. – A ruháid a táskádban vannak, Wavonna? Keressünk valami száraz holmit, jó?

Anya nyilván arra számított, hogy Wavy ellenkezni fog, de amikor a bevásárlószatyor után nyúlt, minden gond nélkül odaadta neki. Anya belenézett a szatyorba, és összevonta a szemöldökét.

– Hol a többi ruhád?

– Ennyi ruhája van – válaszolt Sue. – Egy férfitrikó volt rajta, amikor hozzánk került. Ezeket a holmikat a befogadócsalád szedte össze neki.

– Amynél biztosan akad valami, amit felvehet.

Sue a térdére tette a kezét, úgy hajolt le Wavyhez, és azt mondta:

– Wavonna, nekem most el kell mennem, te pedig itt maradsz a nagynénédeknel. Rendben?

A felnőttek úgy beszéltek Wavyvel, akár egy kisbabával, de ő, a maga öt évével nagyon is felnőtt gesztussal válaszolt: kurtán biccentett, s úgy bocsátotta el Sue-t.

Miután Sue elment, mi – anya, Leslie és én – továbbra is ott álltunk a bejárati ajtó előtt, és Wavyt néztük: olyan volt, mintha átlátott volna a nappali falán, és a benti, Vénusz-figurával díszített olajlámpára meredt volna. Honnan tudta egyáltalán, hogy ott bent van a lámpa?

– Akkor menjünk fel, és kerítsünk Wavonnának száraz ruhát! – szólalt meg anya.

Amikor felértünk a szobámba, Wavy megállt a két ágy között, és közben folyamatosan csöpögött róla a víz a szőnyegre. Anya idegesnek tűnt, de én teljesen elolvadtam, hogy egy igazi, hús-vér unokatestvér van nálunk.

– Amy, légy szíves, segíts neki kipakolni, én meg hozok egy törülközőt – mondta anya, és kiment a szobából.

Kihúztam egy üres fiókot, és „kipakoltam” Wavy szatyrából: még egy ugyanolyan kopott, kinőtt napozóruhát szedtem ki, mint ami rajta volt, továbbá két bugyit, egy trikót, egy flanel hálóinget, és egy új játék babát, aminek még nejlonzacskószaga volt.

– Ez lesz a szekrényed. – Nem akartam olyan felnőttesen beszélni, mint az anyukám. Szerettem volna, ha Wavy megkedvel. Miután betettem a ruháit a fiókba, odatartottam elé a babát.

– Ez a tiéd?

Rám nézett, úgy istenigazából, és ekkor láttam meg, hogy nem barna a szeme. A fejét jobbra-balra mozgatta, majd vissza, középre. „Nem.”

– Ide betehetjük, itt biztos helyen lesz – mondtam.

Ekkor anya visszajött egy törülközővel, és megpróbálta ráborítani Wavy vizes hajára, de mielőtt hozzáérhetett volna, ő kikapta a kezéből, és maga törölte meg.

Egy pillanatnyi döbbséget csend után anya megszólalt:

– Keressünk neked ruhát!

Anya bugyikat és trikókat tett ki az ágyra. Wavy szégyenkezés nélkül vette le a napozóruhát, ledobta a padlóra, és csak utána lépett ki a tornacipőjéből, majd belebújt egy száraz pamuttrikóba, amit majd kiböktek a bordái. Majdnem olyan vézna volt, mint az UNICEF-plakátokon látható gyerekek.

Felajánlottam neki a kedvenc kordbársony nadrágomat meg egy kockás inget, de csak a fejét rázta. Ekkor hüvelyk- és mutatóujjával egy láthatatlan szoknyát formázott. Anya teljesen tanácstalan volt.

– A ruháját akarja – mondtam.

– Valami melegebb ruha kell neki.

Feltúrtam hát a szekrényemet, és találtam egy karácsonyi ünnep-lőruhát, amit már akkor is utáltam, amikor egyszer az életemben fel kellett vennem. Sötétkék bársony-, csipkegalléros ruha volt, s bár az igaz, hogy túl nagy volt Wavyre, de illett hozzá. Nedves, szőke fürtjeivel úgy nézett ki, mintha egy régi fényképről lépett volna le.

Ebédnél Wavy ugyan odaült az asztalhoz, de semmit nem evett. Ugyanez történt a vacsoránál, és másnap a reggelinél is.

– Édesem, csak egy falatot kóstolj meg, légy szíves! – Anya kimerültnek tűnt, pedig még csak egy napja volt főállású nagynéni.

Szeretem az anyukámat. Mindig is jó anya volt. Sokat kézműveskedtünk, sütit sütöttünk, és rendszeresen jártunk a parkba. Egészen kamaszkorunkig ő dugott minket ágyba minden este. Wavynek azonban nem erre volt szüksége.

Az első este együtt fektetett le minket: engem a Micimackómmal, Wavyt pedig a babával, amiről azt mondta, hogy nem az övé. Amint anya kiment a szobából, Wavy lerúgta magáról a takarót, és hallottam, ahogy a baba tompa puffanással a padlóra esik. Ha valami más okból lett volna sötét a szobámban – például, ha Leslie hülyéskedik, vagy kiég az izzó –, kiabáltam volna anyának, de amikor Wavy lekapcsolta az éjjeli lámpát, csak reszkettem a takaró alatt. Félttem, de ugyanakkor izgatott is voltam. Wavy ekkor visszafeküdt, és megszólalt. Vékony, halk hangon, mint valami apró, szőke hajú kis manócska.

– Kassziopeia. Kefeusz. Kis Medve. Hattyú. Perszeusz. Orion.

Azon felbátorodva, hogy végre megszólalt, megkérdeztem tőle:

– Mit jelentenek ezek?

– Csillagképek nevei.

Addig azt sem tudtam, hogy léteznek.

Wavy kitért karokkal követte ujjával az alakzatokat a feje fölött, mintha ő irányítaná a csillagok mozgását. Úgy mozgatta a karját, akár egy szimfóniát vezénylő karmester.

Másnap este, amikor anya kúszva-mászva kereste a felesleges babát, Wavy rám mosolygott. Egy perccel az után, hogy ágyba bújunk, a baba ismét az ágy alatt volt a porcicák társaságában. Végül ez is lett a neve: Porcica. Ha anya lefekvéskor elfelejtette megkeresni a babát, azt mondtam:

– Jaj, ne! Porcica megint nincs meg! – De mindezt csak azért, hogy mosolyt csaljak Wavy arcára.

Míg a barátságunk Wavyvel egyre mélyült, anyukámban a nyugtalanság csak növekedett.

Az első hónapban anya háromszor vitte orvoshoz Wavyt, mert nem evett. Amikor az első alkalommal az asszisztensnő megpróbálta bedugni a lázmérőt Wavy szájába, annak nem lett jó vége. Amikor a másik két alkalommal megmérték Wavyt, az orvos kijelentette:

– Alultáplált, de nem vészes. Valamit biztosan eszik.

Apa ugyanezt mondta, és bizonyítéka is volt rá. Az egyik éjjel már mindannyian ágyban voltunk, amikor hazajött. Nagy kiabálásra ébredtünk.

– Azt a mindentit! Hát te meg mit művelsz?

Wavy nem volt az ágyában, úgyhogy egyedül szaladtam le. Apát a konyhában találtam, egyik kezében a szemetes tetejét, a másikban az aktatáskáját fogta. Soha nem voltam még ilyen későn a konyhában. Napközben meleg, napfényes hely volt, de akkor éjjel nyitva állt az alagsorba vezető ajtó, ám olyan feketén tátongott, akár egy szörnyeteg szája.

– Mi baj van, apu?

– Semmi. Feküdj vissza! – Visszacskukta a kuka fedelét, a táskáját pedig az asztalra tette.

– Mi folyik itt, Bill? – Közben anya is megjelent mögöttem, és a vállamra tette a kezét.

– A kukából evett.

– Micsoda? Amy, mit...?

– Nem Amy, hanem az unokahúgod!

Anya többet nem vitte orvoshoz Wavyt, hogy elpanaszolja neki, nem eszik.

Miután ezt a válsághelyzetet nem sikerült megoldani, anya megszállott módjára varrni kezdett Wavynek. A bolti ruhák úgy lógtak

rajta, mint egy zsák, és Wavy utálta, hogy túlságosan csicsásak. Amikor felvette a karácsonyi ünneplőruhámát, letépte róla a csipkegaléért.

Így aztán anya tucatjával varrta neki a ruhákat, amiket Wavy szétbontott: addig tépkedte a cérnát, amíg valahol meglazult egy szál, onnan pedig nem egészen egy hét alatt már játszi könnyedséggel szét tudott bontani egy ruhát.

Anya minden alkalommal beszegte a ruháit, amikor a szennyesbe kerültek, amivel hátráltatta az egész műveletet. Ez gyakorlatias megoldásnak bizonyult, de anya nem a megoldást kereste, hanem az okot.

Az egyik könyvklubos hölgy megkérdezte:

– Van valami problémája a szobatisztasággal?

Anya összeráncolta a homlokát, és a fejét ingatta.

– Nem, az nem okoz gondot. Júliusban lesz hatéves.

Wavyvel a konyhaajtó mögött hallgatóztunk. Mindig azzal szórakoztatta magát, hogy körbeszaglászott, és rátalált mások titkaira, például apukám kávésdobozba rejtett cigarettájára a garázsban.

– Arra gondolok, hogy talán valami illetlen kapcsolat miatt lehet ennyire zaklatott – mondta a könyvklubos hölgy.

– Arra gondolsz, hogy molesztálták? – kérdezte egy másik nő döbent, ugyanakkor izgatott hangon.

Ennek a beszélgetésnek az lett az eredménye, hogy Wavy pszichológusnál kötött ki. Onnantól kezdve viszont nem bontotta szét a ruháit, amitől anya diadalittasan járkált fel-alá a lakásban, és azt hangoztatta apának:

– Szerintem ez igazi áttörés!

Aztán meglátta a függönyöket a vendégszobában, amiket Wavy az után kezdett bontogatni, hogy a ruhái szétszedésével felhagyott.

Anya meg apa akkor kiabáltak egymással, Wavy pedig átnézett rajtuk.

– Biztos, hogy van valami baja? – kérdezte apa. – Nem lehet, hogy egyszerűen csak furcsa? Isten a megmondhatója, hogy a nővéred is elég furá egy teremtés. De egyébként meg nem érek rá folyton azt hallgatni, hogy mindentől hisztériás rohamot kapsz, amit ez a kislány csinál! Dolgoznom kell! Le kell zárunk a könyvelést, vége a pénzügyi évnek.

– Egyszerűen csak aggódom miatta. Ez akkora szörnyűség? Nem beszél. Mi lesz így veled?

– Dehogyan beszél! – válaszolta Leslie. – Hallom, ahogy éjszákánként beszélget Amyvel.

Anya lassan felénk fordult, és összeszűkülött szemmel nézett rám.

– Igaz ez? Beszélget veled? – Esedezve a szemembe nézett. Bólintottam.

– És miről beszél?

– Titok.

– Nem lehet titkolózni, Amy! Ha valami fontosat mond neked, azt meg kell mondanod! Segíteni akarsz Vonnie-nek, nem igaz? – Anya letérdelt előttem, és már láttam, mi lesz ebből. Kiszedi belőlem a titkomat! Sírva fakadtam, mert tudtam, hogy el fogom mondani, de ez sem anyán, sem Wavyn nem segít majd, csak megfosztom magam valami értékes dologtól.

Wavy segített ki, amikor kezét a szája előtt tartva így szólt:

– Nem akarok beszélni róla.

Anya kigúvadt szemmel nézett ránk.

– Én, én... – Egy szót sem tudott kinyögni, és még apa is zavartnak tűnt. A néma szellemlány egész mondatokban tud beszélni!

– Vissza kell menned a pszichológushoz! – jelentette ki anya.

– Nem!

Minden jóra fordulhatott volna, ha nem lett volna egy másik közös titkunk: Wavy ugyanis szeretett kilopakodni a házból éjszakánként, én pedig vele tartottam. Mezítláb osontunk le a lépcsőn, óvatosan kinyitottuk a konyhaajtót, és bejártuk a környéket.

Volt, hogy csak nézelődtünk. Máskor viszont elcsentünk ezt-azt. Amikor Wavy a hatodik születésnapja estéjén hozzá sem nyúlt a tortájához, kifeszítette Mrs. NiBlack szűnyoghálós ajtaját. Beosontunk a konyhába, egyenesen a hűtőhöz. Kinyitottuk, és Wavy nyomva tartotta a hűtő gombját, hogy ne világítson benne a lámpa. Az alsó polcon egy megkezdett citromtorta állt, amit magunkkal vittünk. Goeringék hátsó udvarán lekuporodtunk a szomorúfűz alá, Wavy lecsípett egy darabot magának a tortából, majd odanyújtotta nekem a tányért. Ekkor felállt, megkerülte a szerszámoskamrát, és mire visszsaért, már nem volt a kezében semmi. Nem, dehogy éhezett!

Voltak éjszakák, amikor bizonyos holmikak gyűjtöttünk. Például borosüveget az árokból, magas sarkú cipőt az autópályákat elválasztó középső sávból, ahová nem is lett volna szabad mennünk, vagy ócska botmixert, amit a metodista templom hátsó bejárata előtt találtunk. Egy fémdobozba raktuk a kincseinket, amit a szomszéd garázsából loptunk el, és a hátsó kerítésünk mellett, az orgonabokrok mögé rejtettünk.

Amikor beköszöntött az ősz, és az orgonabokrokról lehullottak a levelek, apa megtalálta a kincsesdobozt, és benne Mrs. NiBlack nehez, üvegből készült süteményestálját. Az aljára, egy darabka sebtapaszra írta a nevét. Anya visszavitte a tálat Mrs. NiBlacknek, aki nyilván elmondta neki, hogyan tűnt el: egy forró, júliusi éjszakán valakik kilopták a hűtőszekrényből, és kicsi, sáros lábnyomokat hagytak maguk után a linóleumon.

De az is lehet, hogy valami más miatt kezdett anya gyanakodni.

Ahogy hidegebbre fordult az idő, szívem szerint otthon maradtam volna, de amikor Wavy felkelt, és öltözködni kezdett, mindig meggondoltam magam. Tudtam, ha nem tartok vele, egyedül is elmegy. Egyfelől attól félttem, hogy valami baja esik, másfelől pedig attól, hogy nélkülem keveredik valamilyen kalandba.

Így hát mindig vele mentem. Reszkettem a hidegtől, de közben majd' kiugrott a szívem a helyéből az izgalomtól. A könyvtárban Wavy lábujjhegyen osont fel, hogy cingár karjával benyúlhasson a visszavitt könyvek közé. Anya szerette volna, ha járunk könyvtárba, de a könyvlopás sokkal izgalmasabb volt.

Wavy elmosolyodott, és visszahúzta a karját, hogy megmutassa a kincset. A könyv elég vékony volt ahhoz, hogy kiférjen a nyíláson, pedig nem gyerekkönyv volt. *Salome*, olvastuk a gerincén, és lekuporodtunk, hogy tanulmányozzuk a furcsa, felnőtteknek szóló képeskönyvet. Különös képek voltak benne. A viharvert borítót átlátszó ragasztószalag tartotta egyben, és vastagok voltak a lapjai. Különleges könyvnek tűnt.

Szóval ott kuporogtunk a könyvespult mellett, és éppen bele akartam lapozni a könyvbe, amikor egy autó fényszórója világított ránk. Wavy futásnak eredt, de én szinte kővé váltam, amikor az apukám rám kiáltott:

– Amy! – Apa úgy tudott elkapni, mint a tündérmesékben, amikor hatalma van feletted annak, aki tudja a nevedet.

Anya kiszállt a kocsiból, és a parkolón keresztül odaszaladt hozzám.

Olyan bőszen loholt felém a hálóingére vett kabátjában, hogy azt hittem, büntetésből felpofoz. Ő azonban átkarolt, és magához szorított.

Ezután mindent be kellett vallanom az éjszakai portyáinkról, de a csillagképekről nem beszéltem, az az én titkom maradt. Anya sírt, apa pedig kiabált.

– Tudom, hogy jót akarsz, Brenda! Segíteni szeretnél rajta, és én megértelek. De ha a viselkedésével veszélybe sodorja a gyerekeinket, választanunk kell! Így nem lakhat velünk, mert nem bírunk vele.

Közben a rendőrök is megjöttek, megírták a feljelentést, fényképeztek, és körözést adtak ki Wavyre. A szomszédok is segítettek keresni őt, de végül hajnalban magától visszajött.

Kiabálásra és sírásra ébredtem. Aznap délután nagyijött Wavyért.

– Rettenetes gondolat! Ostobaság! – mondta anya. Csodálkoztam, hogy így beszél nagyival. Azt hittem, hogy az ember nem mondhat ilyet az anyukájának következmények nélkül.

– Nem tudod állandóan szemmel tartani! Nem tudsz egész éjjel fent maradni!

– De mi értelme is lenne? Gondolom, majd kószálni fog egy kicsit. Úgy emlékszem, te meg Val is ezt csináltátok, amikor kicsik voltatok.

– Az más volt. Kamaszok voltunk, és akkor még minden sokkal biztonságosabb volt.

– Aha... – mondta nagyij.

– Gondolj az egészségedre, Helen! – mondta apa.

– Mióta kemót kaptál, már nem vagy olyan jó erőben, anya.

Nagyij fúj egyet, ugyanúgy, ahogy a cigarettafüstöt szokta kipöfékelni, és a fejét ingatta.

– Akkor mondjátok meg, mi a megoldás! Gondozásba adjuk? Idegenekhez küldjük?

– Nálunk maradhat – mondta anya.

– Nem maradhat. – Apa felállt, eltakarva előlem anyát, úgyhogy soha nem fogom megtudni, mi történt köztük. Amikor odament a konyhapulthoz, hogy kávé töltsön magának, anya bólintott.

– Ma hazajöhetne velem – mondta nagyi.

Wavy ágyán ültem, míg nagyi a bőröndjébe pakolt. Nem sok holmija volt. Egytucatnyi ruha, amelyek túléltek a Nagy Sztébtontást, néhány zokni és alsónemű; a hajkefe, amivel néha végigszánthattam selymes, puha haját, utolsóként pedig Porcica, a baba került a bőröndbe.

Nagyi tette bele. Wavy kivette. Anya betette. Wavy kivette. Az volt Wavy egyetlen játéka.

– Semmi sem a tiéd – mondta nekem egyszer, amikor Leslie-vel az egyik kedvenc Barbie babánkon veszekedtünk, ami később aztán eltűnt.

Wavy kivette Porcicát a bőröndből, és odanyújtotta nekem. Talán ajándékba?

Aztán indulniuk kellett. Nagyi mindnyájunkat megölelt. Wavy az ajtó mellett ácsorgott. Anya megpróbálta megölelni őt is, de ő kitért előle, hogy engem öleljen át. Nem voltunk elég közel egymáshoz, úgyhogy csak a kezét tette a vállamra, és beleszimatolt a hajamba. Miután eleresztett, kiszaladt az ajtón.

– Látod, így van ez – mondta anya.

– Szuverén egyéniség. Te is az voltál. – Nagyi elmosolyodott, és felemelte Wavy táskáját.

Hálaadás után találtam meg Wavy igazi ajándékát, amit a lépcső alatti szekrényben hagyott számomra. Amikor anya elővette a dobozban lévő karácsonyi díszeket, bemásztam, hogy összeszedjem a lepotyogott aranszálakat és az összetört díszeket. Legfelül ott volt elrejtve a lopott könyv, a *Salome*.

2

NAGYI

I975 októbere

RV ÉS ÉN EGY NAGYSZERŰ LÁNYT NEVELTÜNK FEL, és Brenda egy igazán remek fickóhoz ment hozzá. Szép gyerekeik születtek, csodás házban éltek, és rengeteget dolgoztak. Valerie-t, a legkisebbet, azonban nem tudom, mi lelte.

Gondolom, mostanság megállapítanak nála valami rendellenességet, de akkoriban együtt kellett élnünk azzal a fajta viselkedéssel. Például, hogy állandóan a kórokozókra problémázott. Voltak olyan időszakok, hogy naponta százszor is megmosta a kezét, amittől a bőre kirepedezett és vérezni kezdett. Mindennap több kesztyűt adtam rá, hátha attól tisztábbnak érzi magát, amiket aztán este kimosztam és kivasaltam.

Aztán a középiskola első évében teherbe esett, és megszökött Liam Quinn-nel. Nem kedveltük a fiút, de soha nem próbáltuk eltiltani tőle a lányunkat. Liam igazi bajkeverő volt, az a fajta srác, aki

azt képzelem, hogy ő a világ közepe, és úgy éreztem, nem bánik jól Valerie-vel.

Később rájöttem, hogy sokkal rosszabb, mint egy önző fiú, ugyanis megtudtam, hogy olyan dolgokba keveredett, amelyek miatt börtönbe került. Teljesen kikészített az egész. Csak remélni tudtam, hogy Brenda nem fog meggyűlölni azért, ha megtudja, hogy Irv nyugdíj megtakarításának mekkora hányadát váltottam készpénzre, hogy fizetni tudjam Valerie ügyvédeit. Gyűjteni akartam Amy és Leslie főiskolai tanulmányaira, de arra már nem sikerült.

Aznap, amikor Wavonnát hazavittem, egy szót sem szólt. Sőt, ha őszinte akarok lenni, igazából hetekig nem beszélt. Ha olyan valakivel vagyunk összezárva, aki nem hajlandó megszólalni, az jobban kikészíti az idegeinket, mint gondolnánk. Valóságos szószátyár lettem mellette. Mindent, amit csak csináltam, a legapróbb részletességgel kommentáltam, úgy, hogy Irv a végén már teljesen rosszul volt az egészszől.

Az első este Wavonna nem vacsorázott. Másnap nem reggelizett. Az ebéd közeledtével pedig már kezdtem kapiskálni, mitől volt Brenda annyira kikészülve. Három napig aggodalmaskodtam, mire eszembe jutott, hogy megnézzem az ételeket a hűtőben és a konyhaszekrényben, hogy tudjam, mi hiányzik, és ebből rájöjjek, mit eszik. Este, mielőtt lefeküdtünk volna, hat szelet sajt és kilenc sárgabarack volt a hűtőben, és volt egy felbontott doboz sós keksz, amiben még volt tizenhárom darab. Reggelre csak öt szelet sajt, hét barack és tíz keksz maradt. Egy egér sem lakna jól ettől a mennyiségtől, de neki elég volt.

A második napon kitettem a dolgozószobában lévő kisasztalra néhány új játékot, amit neki vettem. Régimódi fenyőfa lambéria és bolyhos szőnyeg volt a helyiségben, de amíg Irv élt, nappalinak

használtuk, úgyhogy javarészt kellemes emlékeket idézett fel bennem. Napközben ágytakarót varrtam a gyülekezet jótékonysági vásárára, és közben néztem a tévét. Wavonna a kanapén ült, és hol a falat bámulta, hol a tévét, hol pedig a semmibe révedt. Olyan üres volt a tekintete, mint Irvé, amikor visszajött a háborúból. Amikor felállt, azt gondoltam, hogy: „Végre megunta, és kezd magával valamit. Mondjuk játszik a játékaival.”

De ő bement a fürdőszobába, lehúzta a vécét, és megnyitotta a csapot. Majd visszajött a szobába, és újra leült. A Barbie baba, a plüss-elefánt és a fa építőjáték pedig nyomtalanul eltűnt az asztalról.

Két hét után tettem meg azt, amit elsőként kellett volna. Betűket, színeket, formákat és számokat ábrázoló tanulókártyákat vásároltam, olyanokat, amelyeket az óvodai foglalkozásokon használnak a gyerekek. Másnap reggel pedig készítettem neki egy jó adag zabkását, és vagy tizenöt percre kimentem a konyhából. Telefonáltam. Felhívtam a lányokat a bridzsklubból, hogy megmondjam, aznap délután nem megyek. Amikor visszamentem a konyhába, láttam, hogy fogyott a zabkásából. Elpakoltam az asztalról, és elővettem a betűkártyákat.

– A mint alma – mondtam. Tudtam, hogy nem fogja elismételni, de legalább látja és hallja.

Így mentem végig az egész kártyacsomagon. Amikor végeztem, Wavonna odament a konyhapulthoz, és elővette azt a jegyzettömböt, amire a bevásárlólistát szoktuk írni. Idétlen holmi volt, Irv készítette: volt rajta egy tekercs papír, és fúrt bele egy lyukat a ceruzának. Wavonna letekert egy darab papírt, és elkezdte írni az ábécét. Leesett az állam.

Az A betűre mutattam.

– Tudod, hogy kell kimondani?

Wavonna egy pillanatig az ujjamat nézte, aztán kimondta:

– A.

– És ezt?

– B.

– Ezt?

Felsőhajtott, és azt mondta:

– Abcdefghijklmnopqrstuvwxyz. Oktondi Nagyi.

Hétfőn beiratkoztunk az iskolába.

Miután elvittem, két órát aludtam. A második napon elmentem fodrászhoz, ami már igazán rám fért. Az idős nőket egyébként is folyton csinosítgatni kell, az én hajam pedig már igencsak csapzott volt. A harmadik napon már nem emlékszem, mit csináltam, de a negyedik nap a bridzsklubba mentem. Megittam egy martinit, és remekül szórakoztunk a lányokkal. A többiek arra számítottak, hogy mindent elmesélek Wavonnáról, én meg adtam a büszke nagymamit: „Ó, olyan gyönyörű szőkeség! Akár egy hajas baba! Már tudja az ábécét.” *Róla* igazából semmit nem mondtam.

Amikor Leslie megszületett, a karomba vettem. Amyt ugyanúgy. Ők voltak az én unokáim, a kicsikéim. Mutogattam a fényképeiket, és minden apró újdonsággal elhencegtem.

Wavonnát még csak nem is láttam, mielőtt Brenda felügyelete alá helyezték volna. Tudom, hogy a problémás gyerekeket kellene jobban szeretni, de én leginkább csak sajnáltam őt. A kócos haja és a csontos válla olyan szomorú látványt nyújtott. Hát még az üres tekintete! A bridzsklubból hazafelé menet mégis úgy éreztem, hogy nem lesz baj. Megtanulom majd úgy szeretni Wavonnát, ahogy Leslie-t és Amyt szeretem. Ő pedig megtanul szeretni engem.

Amikor az iskolához értem, Wavonna nem jött ki. Vártam pár percet, aztán bementem az igazgatói irodába, ahol az igazgató és

Mrs. Berry, Wavonna tanítónője fogadott. Az első iskolai napon neki adtam át Wavonnát az irodában. Széles mosolyú, barátságos nő volt, de akkor hisztérikusan zokogott.

Wavonna megszökött az iskolából.

Elsírtam magam, de leginkább arra emlékszem, hogy azt gondoltam: „Valerie-nél is így kezdődött.” Persze a lógást Valerie csak a középiskolában kezdte, de ezzel együtt az a nyomasztó érzésem támadt, hogy csúfos kudarcot vallottam.

Nyolckor mentem haza, és vártam a rendőrség jelentkezését. Az ölemben tartottam a telefont, miközben a lábamat áztattam. Nem is tudom, hány háztömbnyit gyalogoltam aznap. Minden ajtón bekopogtam az iskola környékén. Fel kellett volna hívnom Brendát, de még a gondolatát sem bírtam elviselni, hogy azt mondjam: „Igazad volt. Nem bírok vele.”

Ekkor csengettek, és nem tudtam, mit kellene éreznem. Reményt? Ijedtséget? Vizes lábbal mentem az ajtóhoz. Wavonna állt a verandán, egyedül volt, és minden ízében reszketett. Amikor bejött a házba, kulcsra zártam az ajtót, mintha ezzel meg tudnám akadályozni, hogy újra megszökjön.

– Borzasztóan megijesztettél! Mi lett volna, ha történik veled valami? – Tudtam, hogy a kiabálás nem a kommunikáció legjobb formája, de nem tudtam uralkodni magamon. – Soha, de soha többé ne csinálj ilyet! Megértetted?

Bólintott, de ezt a bólintást már ismertem Valerie-től. Azt jelenti: „Megértettem, de ez nem azt jelenti, hogy azt is fogom csinálni, amit mondasz.”

Miután felhívtam a rendőrséget, és szóltam nekik, hogy Wavonna hazajött, levest főztem neki, és egy csomó kekszet kiraktam elé.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mialatt kisírtam magam a fürdőszobában, megevett egypár kanálnyi levest, meg két sós kekszet. Tudtam, hogy ez így nem mehetett tovább, de mégsem adhattam nevelőszülőkhöz. Képes lenne-e rajtam kívül valaki ilyen alaposan megfigyelni a leves szintjét a tányérban? Egy idegen számolgatná-e a kekszeket, hogy meggyőződjön róla, az unokám eszik-e valamit?

Elpakoltam az asztalról, és koffeinmentes kávéfőztem. Amikor lehiggadtam, így szóltam:

– Wavonna, légy szíves, gyere a konyhába, és beszélj egy kicsit a nagyival!

Nem ült le, hanem állva várta, hogy beszélni kezdjek.

– Ha megszöksz az iskolából, elvesznek tőlem, és idegeneknél kell majd laknod. Nem akarom, hogy ez történjen! Azt akarom, hogy a nagyinál maradj!

Erre nem reagált, de nem is számítottam rá, hiszen attól sem rezzenet volna össze, ha egy uszár és egy majom tangót táncolt volna a fejem tetején.

– Elmondod nekem, mi történt az iskolában? Miért szöktél meg? Ha elmondod, megteszek mindent, hogy ne történhessen meg újra.

Úgy tett, mint az ábécénél. Rá kellett készülnie, de egy pillanat múlva így szólt:

– A hangos néni hozzám ér.

Majdnem visszajött belőlem a kávé, amit megittam. Az az elbűvölő asszony? Nem tudtam elképzelni róla, hogy *olyasmit* csinálna egy gyerekkel. Nekem ezt jelentette a rosszfajta érintés.

– Hozzád ér?

Felém nyújtotta a karját, fenyegető karmokként behajlította az ujjait, majd a mellkasához szorította.